

RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)
21. september 1998

Sag T-237/97

Nicolaos Progoulis
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Åbenbart, at sagen skal afvises«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 1569

Angående: Påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 13. maj 1997 om afvisning af sagsøgerens klage over et afslag på ansøgning om ændret indplacering.

Udfald: Afvisning.

Resumé af kendelse

Ved afgørelse af 9. marts 1983, der blev tillagt gyldighed fra den 1. marts 1983, blev sagsøgeren udnævnt til tjenestemand på prøve ved Kommissionen med indplacering i lønklasse B3, løntrin 2. Den 10. marts 1983 indgav han i medfør af artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber

(»vedtægten«) en ansøgning om ændret indplacering. Den 13. juli 1983 stadfæstede ansættelsesmyndigheden sin afgørelse. Den 10. oktober 1983 påklagede sagsøgeren ansættelsesmyndighedens afgørelse med henvisning til, at myndigheden ikke havde medregnet hans værnepligtstid.

Ved afgørelse af 18. november 1983, der blev tillagt virkning fra den 1. december 1983, blev sagsøgeren udnævnt til tjenestemand. Ved afgørelse af 20. januar 1984, der blev tillagt virkning fra den 1. marts 1983, ophævede ansættelsesmyndigheden på grundlag af sagsøgerens klage af 10. oktober 1983 udnævnelsen af 9. marts 1983 og indplacerede sagsøgeren i lønklasse B3, løntrin 3.

Den 5. december 1991 indgav sagsøgeren på grundlag af sidste afsnit i punkt 1, litra b), i bilag II til beslutning af 6. juni 1973 – vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin – ansøgning om ny indplacering i lønklasse B2 og, i tilfælde af afslag, i lønklasse B1, henset til et af ham påstået tilfælde af ændret indplacering fra stillingsgruppe til stillingsgruppe, men ansøgningen blev afslået den 6. april 1992. Den 2. juli 1992 påklagede sagsøgeren denne afgørelse, men klagen blev afvist den 6. oktober 1992 med den begrundelse, at klagen tilsigtede en ændring af afgørelsen om indplacering af 20. januar 1984, hvilket dog ikke længere kunne ske ved en sådan klage. Sagsøgeren rejste ikke søgsmål til prøvelse af denne afgørelse.

Den 6. maj 1994 ansøgte sagsøgeren på ny om ændret indplacering, men ansøgningen blev afslået den 12. juli 1994. Den 10. oktober 1994 påklagede sagsøgeren afslaget og ansøgte om indplacering i lønklasse B1, løntrin 2, med tilbagevirkende gyldighed til den 1. marts 1983. Den 20. marts 1995 afviste ansættelsesmyndigheden klagen.

Den 19. juni 1995 rejste sagsøgeren søgsmål til prøvelse af afgørelsen af 10. oktober 1994. Ved kendelse af 15. december 1995 afviste Retten sagen.

Ved afgørelse af 7. februar 1996 ændrede Kommissionen sin beslutning af 1. september 1983 vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin. I artikel 2, stk. 1, i denne beslutning hedder det nu, at:

»ansættelsesmyndigheden udnævner den prøveansatte tjenestemand i laveste lønklasse inden for hans stillingsgruppe. Ansættelsesmyndigheden kan dog undtagelsesvis beslutte at udnævne den prøveansatte tjenestemand i en højere lønklasse inden for stillingsgruppen, når særlige tjenstlige behov nødvendiggør ansættelse af en i særlig grad kvalificeret tjenestemand, eller når den ansatte person har ganske særlige kvalifikationer«.

Den 24. juni 1996 indgav sagsøgeren ansøgning om, at der blev foretaget en ændring af den indplacering i lønklasse, som fandt sted ved hans tiltrædelse ved Kommissionen. Han krævede, at ansættelsesmyndigheden medregnede hans militærtjeneste, som varede 27 måneder, og fastsatte hans indplacering til lønklasse B1, løntrin 2, med tilbagevirkende gyldighed til den 1. marts 1983. Ansøgningen blev afslået ved afgørelse af 8. august 1996 med den begrundelse, at den var blevet indgivet mere end tre måneder efter afgørelsen om den oprindelige indplacering. Den 6. november 1996 påklagede sagsøgeren denne afgørelse, men klagen blev afvist den 13. maj 1997.

Retten's bemærkninger

Retten henviste til procesreglementets artikel 111, hvorefter Retten, såfremt det er åbenbart, at en sag må afvises, eller at sagsøgte må frifindes, uden at fortsætte sagens behandling kan træffe afgørelse ved begrundet kendelse. Retten anså sagen for tilstrækkelig oplyst ved procesdokumenterne og besluttede, at sagens behandling ikke skulle fortsættes (præmis 32).

Retten fastslog, at bekræftende akter ikke kan søges prøvet judicielt, da de ikke er bebyrdende (præmis 34).

Henvisning til: Domstolen, 7. juli 1971, sag 79/70, Müller mod ØSU, Sml. s. 689, præmis 20; Retten, 7. juni 1991, sag T-14/91, Weyrich mod Kommissionen, Sml. II, s. 235, præmis 42; Retten, 1. oktober 1991, sag T-38/91, Coussios mod Kommissionen, Sml. II, s. 763, præmis 29; Retten, 15. december 1995, sag T-131/91, Progoulis mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 907.

Det udtaltes, at klage- og søgsmålsfristerne ifølge vedtægtens artikel 90 og 91 er ufravigelige, og at parterne og Fællesskabets retsinstanser ikke er rådige over dem, da de er blevet indført for at skabe klarhed og sikkerhed i retsforhold. Eventuelle undtagelser eller fravigelser skal fortolkes indskrænkende (præmis 35).

Henvisning til: Retten, 11. juli 1997, sag T-16/97, Chauvin mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 681, præmis 32.

Den anfægtede akt bekræftede blot afgørelsen af 2. marts 1984 om den oprindelige indplacering, som blev truffet til gennemførelse af beslutningen af 6. juni 1973. Sagsøgeren havde ikke anfægtet denne afgørelse inden for vedtægtens frister.

Det bemærkedes, at sagsøgeren med ansøgningen af 24. juni 1996 netop ønskede en fornyet prøvelse af betingelserne for den oprindelige ansættelse. Hermed var det søgsmålets formål at få ændret en afgørelse om indplacering, som sagsøgeren ved udstedelsen i 1984 allerede forgæves havde anfægtet ved en hel række klagesager og retsskridt (præmis 37).

Retten fastslog, at en tjenestemand ikke kan opnå en fornyet prøvelse af betingelserne for den oprindelige ansættelse, efter at denne er blevet endelig. Alene tilstedeværelsen af nye og afgørende faktiske omstændigheder kan begrunde et krav om fornyet prøvelse af en afgørelse, som ikke er blevet anfægtet inden for de ved vedtægtens artikel 90 og 91 fastsatte frister. Det måtte følgelig undersøges, om Rettens dom af 5. oktober 1995 i sagen Alexopoulou mod Kommissionen (sag T-17/95, Sml. Pers. II, s. 683), som sagsøgeren hævdede, kunne være en ny og afgørende omstændighed, der kunne få søgsmålsfristen til at løbe på ny (præmis 38).

Henvisning til: Domstolen, 1. december 1983, sag 190/82, Blomefield mod Kommissionen, Sml. s. 3981, præmis 10; Chauvin mod Kommissionen, a.st., præmis 37.

Retten fastslog i kendelsen i ovennævnte sag Chauvin mod Kommissionen (præmis 39 til 45), at dommen i ovennævnte sag Alexopoulou mod Kommissionen ikke var en sådan ny faktisk omstændighed (præmis 39).

Hermed sås sagsøgeren ikke at have fremlagt nye faktiske omstændigheder, der kunne få fristerne ifølge vedtægtens artikel 90 og 91 til at løbe på ny (præmis 40).

Sagen måtte derfor i det hele afvises, idet den åbenbart ikke kunne admitteres, uden at det var nødvendigt forinden at få fremlagt Kommissionens bemærkninger (præmis 41).

Konklusion:

Sagen afvises.